

tere, saa siige jo Lønningerne, og vi kunne altsaa blive staaende derved, indtil en fuldstændig Undersøgelse har fundet Sted.

Hvad angaaer det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 2den Valgfreds (M. Hage), med hvem jeg ellers i mangfoldige Henseender samstemmer i finantstille Betragtninger, saa har der altid været en stor Differenti imellem ham og mig i Betragtningen af Lønningsforholdene. Det ærede Medlem har altid sagt: saa Embedsmænd og store Lønninger, og jeg har altid dertil svaret, at det er en gylden Drøm. Embedsmænd med smaa Lønninger, som have lidet at varetage, sidde rolig og lide deres Penne og arbejde, hvorimod Embedsmænd med meget store Lønninger naturligen blive kaldede ind i den hele Livskreds og Livsbevægelse, som borthdrager dem fra Arbejdet. Ja de komme endog saa vidt, at de siige, og det er sagt ofte nok her i Salen: vor Dannelselse tillader os ikke at sidde vedholdende med den Art af simple Forretninger. Nu er det muligt, at man vil siige, der skal kun være saa Overordnede og Ledende, og de skulle saa have Arbejds kræfter under sig. Saaledes talte det hele Aristokrati dengang, det igjennem sine store Fordele bestyrede Forretningerne uden nogen Løn og holdt saagodt som sine Tyende og sine Tjenere til at udføre Statens Hverv. Men hvilken Forandring er der foregaaet senere? Der er traadt i Forgrunden et Krav paa Lighed, som, uagtet det ikke kan være Lighed i Vilkaar, dog, naar det bliver Lighed i Loven, kræver en stadig Stræben, ikke efter at faae Lighed i Vilkaar, men efter at have de altfor skrigende Uligheder, og naar nu de Folk, som ved igjennem Examen at være komne paa Parnassets Linde, give sig ud for at være traadte ifødetfor disse Lehnbesiddere, der tidligere, høit lønede igjennem Immuniteter, tjente Staten uden Løn, og forlange, at det samme Forhold skal indføres, saa bliver dette en Umulighed, thi, saasnart vi først have indrømmet en saadan Lønningsordning, kommer hele den store Mængde af Personer, der gjøre, som det hedder, de Underordnedes Gjerning, og fortaelle os: vi gjøre det egentlige Arbejde, de andre drikke Champagnevin, Rhinskvin og spise Østers, dertil bruge de deres Tid, og saa

komme de blot hen og underkrive, naar vi have udført Arbejdet. Jeg troer meget gjerne, at det er Champagnevinens Genie, der har bragt dem til at give Barket den fortrinlige Form, det har faaet, men det lader man sig ikke affnakke, man kræver en stor Betydning for det materielle Arbejde, og hvad bliver saa Følgen deraf? At ogsaa Medlemmerne her i Thinget ville komme til at siige: jo vi maae erkende, at disse Mænd virkelig sidde deres Tid hen i vor Tjeneste, hvor kunne vi forlange, at en Mand, der har gjort et saa smukt Arbejde, skal lønnes med en saa ringe Løn? Lad os blot tage Hensyn til den Fortegnelse, om hvilken den ærede Minister ikke med Bisshed kunde siige, om vi kunde faae den i den Skikkelse, som vi ønskede den, medens den Underordnede, naar han blot rigtig vidste, i hvilken Skikkelse vi vilde have den, nok skulde bringe den deri. Naar vi nu fik at høre, at en saadan Mand, som havde udført dette Arbejde, skaffet alle Materialier tilveie, og udfundet alle de Oplysninger, vi ønske, kun havde 5, 6, 7 à 800 Rd. for at være en saa dygtig og nidkær Mand, saa vil det ærede Medlem være den Første, som siger: Det kunne vi ikke være bekjendte, vi maae give ham noget Mere. Nei, den hele Methode, at vente paa disse Reductioner, som det ærede Medlem troer, at Ministeriet har fundet at gjøre — thi anderledes har jeg ikke forstaaet ham — og som saa skulle forskaffe os Besparelser, fordi vi derved kom hen til at fastsætte færre Gager, bliver blot et Middel til først at skaffe høiere Gager for de større Embedsmænd og siden efter for de Andre; derved indskrænkes i Beslutningsøieblikket det absolute Krav, og saa kommer man senere og siger: Men Herregud, hvorledes kunne I dog ville lægge Hindringer i veien for en Sum, som i finantstiel Betydning kun er ringe; thi 6, 7 à 8000 Rd. det er jo Ingenting; vi ere jo saa vantede til at tage Munden fuld med Tusinder om Aaret, ja med ti Tusinder; hvad kan det gjøre, om vi tage 10 Gange 10,000, det er jo kun 100,000; vi have Kassebeholdninger nok at tage til. Saaledes gaae vi frem, og saa næste Aar komme de slidende, de slæbende og de arbeidsomme Mænd og siige: